

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Loudou ve věci

žalobce: **T. T.**
státní příslušnost Uzbekistán
místem pobytu v ČR X
zastoupen advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 3. 2019, č.j. OAM-1046/ZA-ZA11-P15-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Shodu s prvopisem potvrzuje

2. Uvedl, že dne 9. 12. 2018 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, napadeným rozhodnutím však žádosti nebylo vyhověno, dané rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 16. 4. 2019.

II. Žalobní body

3. Žalobce namítal, že žalovaný při zjišťování stavu věci porušil ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a dále porušil § 2, § 4, § 36 odst. 3 a § 68 odst. 3 správního řádu a rovněž ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.
4. Uvedl, že o udělení mezinárodní ochrany požádal z důvodu těžkých životních podmínek v domovském státu, kde jsou nedemokratické poměry, autokratická vláda, nejsou dodržována základní lidská práva a svobody, žalobce se tam necítil bezpečně a svobodně, nemohl se svobodně vyjadřovat k důležitým oblastem veřejného života, proto je jeho žádost důvodná, odkázal na ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.
5. Sdělil své obavy, že v případě návratu do domovského státu bude nepřiměřeným způsobem postižen za svůj pobyt mimo Uzbekistán, neboť se stávají případy, kdy jsou trestány osoby, které pobývaly na území jiného státu bez oprávnění. Tvrdil, že mu v souvislosti s neoprávněným pobytem na území EU hrozí nepřiměřené trestní stíhání, až věznění, je to obecně známo a reflektováno ze strany lidskoprávních organizací, tyto skutečnosti se dozvěděl až aktuálně, proto je v předchozím řízení neuvedl. Dále poukázal na ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, měl za to, že hrozba nepřiměřeného trestu nebo trestního stíhání je hrozbou nelidského či ponižujícího zacházení.
6. Dále namítal, že vycestování žalobce by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, které zaručuje každému právo na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
7. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo z důvodu nezákonnosti zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení, a aby byla žalobci přiznána náhrada nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasil s obsahem žalobních námitek, neboť nedokládají žalobcem namítaná porušení zákonných ustanovení, jsou obecného charakteru a bez bližší konkretizace k osobě žalobce. Odkázal na obsah správního spisu, měl za to, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem, opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí, trval na jeho správnosti.
9. Poukázal na to, že důvodem odchodu žalobce z vlasti byla snaha pracovat v ČR, neboť si v Uzbekistánu nemohl dostatečně vydělat, o mezinárodní ochranu žádal s cílem

Shodu s prvopisem potvrzuje.

legalizovat si v ČR svůj pobyt a vydělat finanční prostředky na splacení dluhů a podporu své rodiny ve vlasti.

10. Uvedl, že při posuzování případu žadatele je vždy omezen samotnými sděleními žadatele, až následně může tato sdělení hodnotit na podkladu informací o zemi původu, žalovaný nijak nepochybil, pokud nezjišťoval skutečnosti žalobcem neuplatněné. V této souvislosti sdělil, že žalobce netvrdil žádné azylově relevantní důvody ve smyslu ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, svoji žádost odůvodnil výlučně důvody uvedenými shora, s ohledem na to žalovaný dovodil, že se nejedná o odůvodněný strach z pronásledování.
11. Namítal, že žádost žalobce je účelová, na území ČR přicestoval v roce 2016, žádost však podal až v roce 2018, a to poté, co mu pro neoprávněný pobyt bylo uloženo správní vyhoštění, odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které je zapotřebí o azyl požádat bezprostředně, žalobce však tuto žádost podal až poté, co s jinými způsoby legalizace svého pobytu neuspěl. Upozornil, že legalizace pobytu za účelem zaměstnání či snaha vydělat si finance na úhradu dluhů důvod pro poskytnutí azylu dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu nepředstavuje, žalobce měl využít prostředky dle zákona č. 326/1999 Sb., objektivně mu v tom nebrání žádné překážky.
12. Uvedl, že žalobce neměl dle své výpovědi do svého odjezdu v Uzbekistánu žádné problémy se státními orgány, ani s bezpečnostními složkami, vlast opustil naprosto legálně jako ekonomický migrant, nikdo mu v tom nebránil.
13. Měl za to, že povinnost zjistit skutečný stav věci má správní orgán pouze v rozsahu důvodů uvedených žadatelem. Tvrdil, že pro rozhodnutí využil kromě žádosti a protokolu o pohovoru též širokou škálu informací o zemi původu žalobce, o politické a bezpečnostní situaci v zemi a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu. Tyto informace jsou součástí spisu, jsou dostatečně aktuální, objektivní a z dohledatelných zdrojů. Žalobce měl možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim, této možnosti nevyužil, neuplatnil žádné námitky k podkladům, ani nenavrhoval jejich doplnění.
14. K námitce nedemokratického režimu v Uzbekistánu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č.j. 3 Azs 303/2004 a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 5. 1996 č.j. 6 A 571/94, tuto námitku považoval za účelovou a sdělenou až v žalobě, bez jakékoli souvislosti s tvrzeními žalobce uvedenými v průběhu správního řízení, jde o uměle vytvořený příběh. Domníval se, že žalobce pouze domýšlí krajní scénáře pro případ svého návratu do země původu a snaží se je podsunout jako skutečnost, aniž by měly reálnou spojitost s jeho azylovým příběhem.
15. K námitce ohledně neposkytnutí doplňkové ochrany uvedl, že žalobce žádnou skutečnost evokující vážnou újmu neuvedl, z tohoto důvodu mu doplňková ochrana nebyla udělena, v této souvislosti je rozhodnutí náležitě a podrobně odůvodněno.
16. Měl za to, že žádná zákonná ustanovení jeho postupem porušena nebyla, vypořádal se se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem, z odůvodnění je zřejmé, jakými úvahami se řídil, žalobce žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedl, žalobní námitky jsou irelevantní a účelové. Navrhl, aby žaloba byla zamítnuta jako nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

IV. Obsah správního spisu

17. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:
18. Žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu podanou dne 9. 12. 2018 odůvodnil tím, že děti rostou, má s nimi větší problémy, v Uzbekistánu si vzal půjčku, ale zbankrotoval, jeho manželka i matka jsou nemocné, jeho čtyři děti studují a on nemůže v Uzbekistánu vydělat dost peněz, aby vše zaplatil. Dále uvedl, že do ČR přicestoval v květnu 2015, od té doby ČR neopustil, v Uzbekistánu má manželku a čtyři děti, nikdy nebyl členem politické strany ani politicky aktivní, je zdravý, v ČR měl v letech 2017-2018 vízum.
19. Při pohovoru dne 12. 12. 2018 uvedl, že v Uzbekistánu se nedá dost vydělat, stěží by tam uživil rodinu, kvůli tomu by chtěl v ČR zůstat a pracovat, z tohoto důvodu opustil Uzbekistán a podal žádost o mezinárodní ochranu. V domovském státu má půjčku a exekuci na majetek, pokud dluh nesplatí, bude zabaven dům, který dal žalobce jako zástavu. Děti žalobce studují, žalobce je živí a platí za jejich bydlení, kromě finančních potíží žalobce jiné potíže v Uzbekistánu neměl. Dále uvedl, že měl v ČR vízum strpění na 2 roky, poté dostal vyhoštění, snažil se jinak legalizovat pobyt, ale nevyšlo to, měl vycestovat z ČR do 10. 12. 2018, o mezinárodní ochranu požádal jako poslední možnost. Sdělil, že se obává zatčení, kvůli tomu, že by nemohl splatit půjčku, půjčil si z banky a jsou to státní peníze.
20. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 20. 11. 2018 vycestování žalobce do Republiky Uzbekistán je možné. Z odůvodnění vyplývá, že žalobce při výslechu dne 20. 11. 2018 uvedl, že mu není známa žádná překážka, která mu bránila ve vycestování do vlasti, nic mu tam nehrozí, má tam rodinu. Správní orgán po zhodnocení situace v Uzbekistánu shledal, že žalobci v případě návratu nic nehrozí, ekonomičtí migranti režim obvykle nezajímají, u žalobce není předpoklad, že byl za svůj pobyt v zahraničí postižen.
21. Dle závazného stanoviska k možnosti vycestování cizince ze dne 3. 5. 2018 vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné.
22. Dne 7. 3. 2019 se právní zástupkyně žalobce dostavila k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, žalobce sám se nedostavil, právní zástupkyně se s těmito podklady seznámila, pořídila si kopie a sdělila, že se vyjádří písemně, v poskytnuté lhůtě ani později se však k podkladům žalobce ani jeho právní zástupce nevyjádřili.
23. Dne 29. 3. 2019 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci mezinárodní ochranu v žádné formě předpokládané zákonem o azylu neudělil. V odůvodnění žalovaný neshledal naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a ani § 14b zákona o azylu. Shrnul tvrzení uvedená žalobcem, zjistil, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha legalizovat si v ČR svůj pobyt a vydělat si finanční prostředky na splacení dluhů a podporu své rodiny ve vlasti. Vyšel též ze závazných stanovisek k vycestování a z informací, které shromáždil

Shodu s prvopisem potvrzuje.

ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Uzbekistánu, celkem se jednalo o tři materiály, jejichž seznam je v rozhodnutí uveden a nacházejí se ve správním spise.

24. Shledal, že žalobce neuplatňoval v domovském státě žádná politická práva ani svobody a nebyl z tohoto důvodu ani pronásledován, nesplňuje tedy podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu. Zároveň neshledal, že by žalobce mohl ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti, důvody uvedené v tomto ustanovení jsou taxativní, dluhy ve vlasti a povinnost je splatit mezi tyto důvody nepatří. Žádost považoval za účelovou, neboť ji žalobce podal až v době, kdy mu pro neoprávněný pobyt na území ČR bylo uloženo správní vyhoštění a výjezdní příkaz, jeho cílem je legalizovat pobyt v ČR, to však není důvodem pro poskytnutí azylu.
25. Zabýval se tím, zda žalobce splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu, shledal, že žalobce je dospělou, práce schopnou a plně svéprávnou osobou, je zdravý, má v Uzbekistánu rodinu. Měl v úmyslu v ČR pracovat. S ohledem na to neshledal, že by se jednalo o případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Zabýval se též možností udělení doplňkové ochrany a shledal, že v případě návratu do vlasti nehrozí žalobci vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce neměl v domovském státě žádné problémy se státními orgány, neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplývalo, že mu v případě návratu hrozí nějaké nebezpečí. Stát opustil legálně jako ekonomický migrant. Zabýval se též situací v Uzbekistánu, a to zejména ohledně pravidel pro vycestování a návrat občanů do vlasti. Zjistil, že občan Uzbekistánu má právo na návrat do vlasti s platným pasem nebo certifikátem k návratu bez ohledu na vypršení platnosti výjezdního štítku, návrat po vypršení tohoto štítku není nijak sankcionován a nejedná se o trestný čin. Ekonomičtí nebo studijní migranti režim obvykle nezajímají, pod tíhou ekonomické reality jsou pracovní pobyty v zahraničí dokonce podporovány. Uzbekistán sleduje občany vracující se ze zahraničí, legislativa však žádná omezení ani sankce nepředpokládá. Nejsou informace o sledování občanů, kteří podali žádost o mezinárodní ochranu, dle aktuální legislativy jim žádný postih nehrozí. S přihlédnutím k tomu, že žalobce dosud žádné problémy ve vlasti neměl, vycestoval legálně na základě platných dokladů za účelem práce, dospěl k závěru, že v případě návratu žalobce zde není hrozba postihu v domovském státě, a tedy ani přímé a bezprostřední vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu. Dále dospěl k závěru, že žalobci nehrozí vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, ani že by případné vycestování žalobce bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Shledal, že žalobce podmínky pro udělení doplňkové ochrany nesplňuje.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

26. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), jelikož žalobce k výzvě

Shodu s prvopisem potvrzuje.

soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a žalovaný souhlasil s projednáním věci bez jednání.

27. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „**procedurální směrnice**“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
28. Soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, že hlavním důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je snaha žalobce legalizovat si tímto způsobem další pobyt na území ČR za účelem výdělků; žalobce však v průběhu správního řízení neuvedl, ani nebyly zjištěny žádné azylově relevantní skutečnosti.
29. Žalobce v žalobě neuvedl žádné konkrétní věcné argumenty, kterými by napadené rozhodnutí či předchozí postup žalovaného zpochybnil, žalobní námitky jsou pouze obecné. Zejména, v části, kde žalobce toliko zmiňuje zákonná ustanovení, která měl žalovaný porušit, již neuvádí žádné další odůvodnění a specifikaci, v čem konkrétně mají dle jeho názoru vady napadeného rozhodnutí či postupu žalovaného spočívat.
30. Dále žalobce v žalobě uvedl novou argumentaci, která nebyla uplatněna ve správním řízení, a sice že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu jsou nedemokratické poměry v Uzbekistánu a jeho obava z postihu, který mu v domovském státě hrozí v souvislosti s jeho neoprávněným pobytem na území EU.
31. V souladu s povinností vyplývající z článku 46 odst. 3 procedurální směrnice se soud těmito novými tvrzeními žalobce zabýval, vyšel přitom z výkladu článku 46 odst. 3, který Nejvyšší správní soud prezentoval v rozsudku ze dne 26. 11. 2015 č.j. 10 Azs 194/2015-32 a dle kterého: *„Žadatel o mezinárodní ochranu má však též primárně povinnost uvést v řízení před správním orgánem všechny skutečnosti, které jsou mu známy a které mohou být relevantní z hlediska možného udělení mezinárodní ochrany, a dát příležitost správnímu orgánu, aby o takto přednesených důvodech jeho žádosti kvalifikovaně rozhodl“*. Z toho vyplývá, že žalovaný nemůže až v řízení před soudem argumentovat skutečnostmi, které mohl v předchozím řízení sdělit správnímu orgánu.
32. Soud shledal, že pokud jde o argumentaci týkající se nedemokratických poměrů v Uzbekistánu, kde dle názoru žalobce nejsou dodržována základní práva a svobody občanů, nebránilo nic žalobci, aby tyto skutečnosti sdělil žalovanému již v rámci správního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však žádné takové důvody neuvedl, svou žádost odůvodnil výlučně ekonomickými motivy, kdy do České republiky přijel za prací, po určité době mu však bylo uděleno správní vyhoštění a žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu jako poslední prostředek k zamezení opuštění České republiky. V souladu s výše uvedenou judikaturou není přípustné, aby žalobce tento důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uplatnil až v žalobě. Námitka je proto nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

33. K tomu je však nezbytné uvést, že žalovaný se politickou a bezpečnostní situací v Uzbekistánu přesto zabýval, z materiálů specifikovaných v napadeném rozhodnutí zjistil, že byť zemi obecně nelze označit za stát s vysokým stupněm demokracie, objevují se tam znaky uvolnění, díky reformám prezidenta Mirzijojeva byly omilostněny tisíce lidí dříve stíhaných za protistátní činnost, někteří uzbečtí disidenti mohou cestovat, byly uvolněny podmínky v uzbeckých věznicích a prezident projevil vůli reformovat též uzbecké hospodářství.
34. Žalovaný vyhodnotil, že s ohledem na poměry v domovském státě a dále s přihlédnutím k individuálním okolnostem případu žalobce není důvod k poskytnutí doplňkové ochrany. Žalobce ani neuvedl žádné konkrétní důvody, které by indikovaly pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu. Soud se s těmito závěry ztotožňuje, pouhý obecný pocit žalobce, že se v domovském státě necítí svobodně a bezpečně, by nemohl představovat důvod pro udělení azylu. K tomu je nezbytné poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, čj. 3 Azs 303/2004-79, dle kterého: *„Pokud žadatel o udělení azylu není vystaven žádnému pronásledování nebo diskriminaci z azylově relevantních důvodů, resp. nemá z takového pronásledování nebo diskriminace odůvodněný strach, popř. takové skutečnosti ve správním řízení vůbec netvrdí, pak nesplňuje podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., a to i přes skutečnost, že pochází ze země s nedemokratickým a autoritativním režimem, který zásadním způsobem diskriminuje a potlačuje opozici, resp. osoby zastávající politicky odlišné názory.“*
35. Žalobce dále tvrdil, že mu hrozí v případě jeho návratu nepřiměřený postih, případně až věznění, v souvislosti s jeho neoprávněným pobytem na území EU s tím, že tyto skutečnosti se dozvěděl až aktuálně a nemohl je tudíž uvést v průběhu správního řízení.
36. Přestože žalobce tyto skutečnosti v průběhu správního řízení nenamítal, žalovaný se danou otázkou zabýval a v souvislosti s hodnocením, zda žalobce splňuje podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany, též hodnotil, zda žalobci hrozí v případě návratu nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Při interpretaci tohoto pojmu vyšel z čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a z příslušné judikatury Evropského soudu pro lidská práva, zabýval se obecnými pravidly vycestování občanů Uzbekistánu a jejich návratem do vlasti, k tomu využil aktuální podklady, které jsou součástí správního spisu. Zjistil, že občan Uzbekistánu má právo na návrat do vlasti bez ohledu na vypršení platnosti výjezdního štítku, návrat po vypršení jeho platnosti nezakládá trestný čin nezákonného překročení hranice a legislativa nepředpokládá žádné sankce. Uzbekistán aktuálně podporuje pracovní pobyty svých občanů v zahraničí, stát navracející se občany sleduje, legislativa však žádné omezení ani sankce nepředpokládá. Informace o sledování osob, které podaly žádost o mezinárodní ochranu, aktuálně nejsou, dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí nehrozí, ekonomičtí migranti režim obvykle nezajímají. Žalovaný z toho dovodil, že žalobci v případě návratu do domovského státu žádné sankce nehrozí, nelze předpokládat, že by měl být za svůj pobyt v zahraničí, za překročení platnosti uděleného víza či za uložení správního vyhoštění z ČR jakkoli sankcionován, nelze tudíž ani dovodit, že by byl ohrožen nebezpečím vážné újmy, soud se s tímto závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje.

ztotožňuje. Příslušná žalobní námitka je pouhou spekulací, žalobce neuvedl, od koho se měl dané informace dozvědět či které lidskoprávní organizace tyto skutečnosti reflektují. Své obavy nespécifikoval žádnými konkrétními tvrzeními, ze kterých by mohlo vyplývat, že daná obava se může zakládat na reálném základě. S ohledem na to je daná námitka rovněž nedůvodná a závěr žalovaného, dle kterého žalobce nesplňuje podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany, je správný.

37. Stejně tak námitka týkající se porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod je naprosto obecná, bez uvedení toho, čím mělo dojít k porušení práva na respektování soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence žalovaného.
38. K této námitce se tak soud omezí toliko na konstatování, že žalovaný se osobní a rodinnou situací žalobce zabýval, a to zejména při hodnocení, zda splňuje podmínky pro udělení humanitárního azylu dle ust. § 14 zákona o azylu, v této souvislosti vyšel z tvrzení žalobce, dospěl k závěru, že je dospělou, plně svéprávnou osobou, která byla a je schopna si zajistit prostředky na své životní potřeby prací, jeho zdravotní stav je dobrý, veškeré jeho rodinné vazby jsou v domovském státě. Dovodil, že se nejedná o případ hodný zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, soud postupu žalovaného a jeho závěru nemá co vytknout. Daná žalobní námitka tak rovněž není důvodná.
39. Soud rovněž souhlasí s tvrzením žalovaného, že institut mezinárodní ochrany lze použít pouze v odůvodněných případech. Představuje formu mimořádné pomoci lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí, nikoli poslední prostředek k zabránění opuštění území ČR. Není možné jej ani zaměňovat s jinými formami pobytu cizinců, které upravuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, uvedl: *„Azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na "složitost mechanismů", které tento upravuje.“*
40. K obecným námitkám žalobce, ve kterých pouze odkazuje na některá ustanovení správního řádu, která měl žalovaný porušit, soud uvádí, že žalovaný řádně a úplně zjistil skutkový stav věci, zabýval se všemi tvrzeními, která žalobce v průběhu správního řízení uvedl, žalobci bylo umožněno vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí či je doplnit. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, napadené rozhodnutí považuje soud za zákonné a přezkoumatelné, řádným způsobem a srozumitelně odůvodněné, je z něj zřejmé, z jakých důvodů nebyla žalobci mezinárodní ochrana poskytnuta. Dané žalobní námitky proto nejsou opodstatněné.
41. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje.

42. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. července 2020

JUDr. Tomáš Louda v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje.